

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής υπ' αριθ. 5074/03

την οποία κατέθεσε ο È È

κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συγκροτηθέν στις 5 Ιουνίου 2003 από τμήμα απαρτιζόμενο από τους δικαστές:

P. LORENZEN, *Πρόεδρο,*

K.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

F. TULKENS,

N. ΒΑΪΪĆ,

E. LEVITS,

A. KOVLER,

V. ZAGREBELSKY,

και από τον S. NIELSEN, *Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος.*

Έχον υπόψη την προρρηθείσα προσφυγή η οποία εισήχθη στις 4 Φεβρουαρίου 2003.

Έχον υπόψη το προσωρινό μέτρο το οποίο υπεδείχθη στην εναγόμενη Κυβέρνηση δυνάμει του άρθρου 39 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

Αφού διασκέφτηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, **È È**, είναι Έλληνας υπήκοος, ο οποίος γεννήθηκε το 1963. Ήδη κρατείται στις φυλακές Τριπόλεως. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον Δικηγόρο Αθηνών Ι. Σταμούλη.

A. Οι ιδιαίτερες περιστάσεις της υποθέσεως

Τα πραγματικά περιστατικά, όπως εξετέθησαν από τον προσφεύγοντα, έχουν εν περιλήψει ως εξής:

Το 1994, ποινικές διώξεις ασκήθηκαν σε βάρος του προσφεύγοντος για απαγωγή ανηλίκων, βιασμούς και κλοπές, οι οποίες διαπράχθηκαν στην Αθήνα από του θέρους 1993 έως της 12^{ης} Σεπτεμβρίου 1994. Ο προσφεύγων δηλώνει ότι διέμενε στη Μασσαλία (Γαλλίας) από τον Σεπτέμβριο 1990. Στις 13 Δεκεμβρίου 1995, ο Ανακριτής Αθηνών εξέδωσε ένταλμα συλλήψεως σε βάρος του προσφεύγοντος, του οποίου ωστόσο η σύλληψη δεν κατέστη δυνατή. Ο προσφεύγων δηλώνει ότι ευρισκόταν τότε στις Φιλιππίνες, όπου είχε κατά τους ισχυρισμούς του παραδώσει μαθήματα φυσικής στο πανεπιστήμιο.

Με το από 20 Μαρτίου 1996 (υπ' αριθ. 949/1996) βούλευμα, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών παρέπεμψε τον προσφεύγοντα σε δίκη. Το βούλευμα αυτό παρεδόθη από αστυνομικό στην οικία των γονέων του προσφεύγοντος στην Αθήνα.

Στις 16 Μαΐου 1996, δια του δικηγόρου του, ο προσφεύγων κατέθεσε έφεση κατά του προαναφερομένου βουλεύματος.

Στις 17 Σεπτεμβρίου 1996, με το βούλευμα 2382/1996, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών απέρριψε την έφεση ως απαράδεκτη, επειδή ο προσφεύγων δεν είχε συμμορφωθεί προς το σε βάρος του εκδοθέν ένταλμα συλλήψεως

(άρθρο 478 § 2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας). Ο προσφεύγων δεν κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως του βουλεύματος αυτού.

Στις 18 Ιουλίου 2002, ο προσφεύγων παρεδόθη στις ελληνικές αρχές. Την ίδια ημέρα, ετέθη υπό προσωρινή κράτηση.

Στις 22 Νοεμβρίου 2002, το Κακουργιοδικείο Θηβών συνεδρίασε προκειμένου να εξετάσει την υπόθεση. Ο συνήγορος του προσφεύγοντος ζήτησε την ακύρωση της διαδικασίας, επειδή η παραπομπή του προσφεύγοντος ενώπιον του Κακουργιοδικείου δεν ήταν έγκυρη. Υπεστήριζε ειδικότερα ότι το γεγονός ότι απερρίφθη αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτη η προσφυγή του προσφεύγοντος κατά του βουλεύματος 949/1996, επειδή ο προσφεύγων δεν είχε τεθεί υπό κράτηση, συνιστούσε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως. Ο συνήγορος του προσφεύγοντος επικαλέσθηκε εις επίρρωση του αιτήματός του τις αποφάσεις *Omar και Guérin κατά της Γαλλίας* (αποφάσεις από 29 Ιουλίου 1998, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-V). Αφού διασκέφτηκε, το Κακουργιοδικείο απέρριψε το αίτημα αυτό, επειδή ο προσφεύγων δεν είχε καταθέσει αίτηση αναιρέσεως του βουλεύματος 2382/1996, το οποίο είχε επικυρώσει την παραπομπή του σε δίκη. Δεν παρέσχε επομένως στον Άρειο Πάγο την ευκαιρία να εξετάσει τους ισχυρισμούς του και δεν εξήντησε τα ένδικα μέσα τα οποία του προσέφερε το εσωτερικό δίκαιο. Το Κακουργιοδικείο έκρινε ότι το βούλευμα με το οποίο επικυρώθηκε η παραπομπή του προσφεύγοντος σε δίκη είχε καταστεί οριστικό. Εξ άλλου, το Κακουργιοδικείο απεφάσισε να αναβάλει τη συζήτηση, επειδή οι μάρτυρες κατηγορίας δεν είχαν εμφανισθεί. Απεφάσισε, τέλος, να διατηρηθεί η προσωρινή κράτηση του προσφεύγοντος (απόφαση 203-206/2002).

Στις 23 Ιανουαρίου 2003, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών συνεδρίασε προκειμένου να αποφασίσει περί της διατηρήσεως σε προσωρινή κράτηση του προσφεύγοντος. Στις 28 Ιανουαρίου 2003, το Συμβούλιο Εφετών

απεφάσισε την παράταση της κρατήσεως του προσφεύγοντος για επιπλέον χρονικό διάστημα έξι μηνών, προς πρόληψη της επαναλήψεως των εγκληματικών πράξεών του και προς εξασφάλιση της εκπροσωπήσεώς του κατά τη δίκη (απόφαση 185/2003). Ούτω, η προσωρινή κράτηση του προσφεύγοντος παρετάθη έως τις 18 Ιουλίου 2003.

Απεργία πείνας

Στις 29 Ιανουαρίου 2003, ο προσφεύγων, ενώ ήταν κρατούμενος στις φυλακές Τριπόλεως, άρχισε απεργία πείνας ώστε να διαμαρτυρηθεί κατά τις παρατάσεως της προσωρινής κρατήσεώς του. Σε επιστολή την οποία απηύθυνε προς τις σωφρονιστικές αρχές των φυλακών, διευκρίνισε ότι ο σκοπός της πράξεώς του είχε «νομικό χαρακτήρα» και ουδόλως αφορούσε τις φυλακές Τριπόλεως. Στις 21 Φεβρουαρίου 2003, διεκομίσθη στο νοσοκομείο των κρατουμένων των φυλακών Κορυδαλλού (Πειραιώς).

Στις 3 Μαρτίου 2003, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου αίτηση προσωρινού μέτρου, ζητώντας από το Δικαστήριο να υποδείξει στην Ελληνική Κυβέρνηση, δυνάμει του άρθρου 39 του Εσωτερικού Κανονισμού του, «όπως λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε να εξαφανισθεί ο λόγος για τον οποίο υποχρεώθηκε να αρχίσει απεργία πείνας».

Σε απάντηση του από 5 Μαρτίου 2003 αιτήματος ενημερώσεως, η εναγόμενη Κυβέρνηση ενημέρωσε το Δικαστήριο ότι ιατρός είχε προβεί σε εξέταση της καταστάσεως της υγείας του προσφεύγοντος. Η εξέταση έδειξε, μεταξύ άλλων, ότι ο προσφεύγων είχε απολέσει πέντε κιλά και ότι τα ζωτικά όργανά του δεν είχαν ακόμα θιγεί. Ο θεράπων ιατρός σημείωνε περαιτέρω ότι ο προσφεύγων ήταν σε θέση να περπατά, ότι το επίπεδο των αισθήσεών του ήταν καλό και ότι, από τις 3 Μαρτίου 2003, ηρνείτο τις αιμοληψίες.

Οι πληροφορίες αυτές γνωστοποιήθηκαν στο Δικαστήριο στις 12 Μαρτίου

2003. Την ίδια ημέρα, η Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος απεφάσισε την εφαρμογή του άρθρου 39 του Κανονισμού του Δικαστηρίου και να υποδείξει στον προσφεύγοντα ότι ήταν ευκαταίε, προς το συμφέρον των διαδίκων και της απρόσκοπτης διεξαγωγής της διαδικασίας, να θέσει τέλος στην απεργία πείνας την οποία πραγματοποιούσε. Επίσης, κάλεσε την εναγόμενη Κυβέρνηση να λάβει παν αναγκαίο μέτρο ώστε να διαφυλαχθεί η υγεία του προσφεύγοντος. Τέλος, απεφάσισε να καλέσει την Κυβέρνηση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 54 § 2 α) του Εσωτερικού Κανονισμού, να παράσχει στο Δικαστήριο στοιχεία σχετικά κυρίως προς τις συνθήκες της προσωρινής κρατήσεως του προσφεύγοντος και προς την ιατρική υποστήριξη η οποία παρασχέθηκε στον τελευταίο κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας την οποία πραγματοποιούσε. Η Κυβέρνηση παρέσχε τα απαιτούμενα στοιχεία στις 20 Μαρτίου 2003. Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει ότι από της ενάρξεως της απεργίας πείνας ο προσφεύγων είχε τεθεί υπό την παρακολούθηση του ιατρού των φυλακών Τριπόλεως και εισήχθη εν συνεχεία στο νοσοκομείο της πόλεως αυτής, πριν διακομιστεί στο νοσοκομείο των κρατουμένων των φυλακών Κορυδαλλού για να υποβληθεί σε πληρέστερη θεραπευτική αγωγή.

Στις 21 Μαρτίου 2003, ο προσφεύγων ενημέρωσε το Δικαστήριο ότι είχε σταματήσει την απεργία πείνας, αλλά την επομένη ένας από τους συγκατομένους του τον είχε κτυπήσει στο κεφάλι. Ο προσφεύγων δηλώνει ότι το εν λόγω άτομο είχε ενεργήσει εκτελώντας τις εντολές των αρχών του νοσοκομείου των κρατουμένων. Καταγγέλλει ότι οι εν λόγω αρχές δεν επέτρεψαν στους προσωπικούς ιατρούς του να τον εξετάσουν και προσκομίζει δύο βεβαιώσεις ενός πλαστικού χειρουργού και ενός άλλου ιατρού, οι οποίοι δηλώνουν ότι η διοίκηση αρνήθηκε να τους επιτρέψει να εξετάσουν τον προσφεύγοντα. Από πλευράς της, η Κυβέρνηση προσκομίζει την από 19 Μαρτίου 2003 βεβαίωση του διευθυντού του νοσοκομείου των κρατουμένων Κορυδαλλού, με την οποία δηλώνει ότι ούτε ο προσφεύγων

ούτε ο συνήγορός του υπέβαλαν παρόμοιο αίτημα.

Σε ημερομηνία η οποία δεν προσδιορίζεται, ο προσφεύγων μετήχθη εκ νέου στις φυλακές Τριπόλεως.

B. Οικείο εσωτερικό δίκαιο

Το άρθρο 6 § 4 του Συντάγματος ορίζει ότι:

«Νόμος ορίζει το ανώτατο όριο διάρκειας της προφυλακίσεως, το οποίο δεν δύναται να υπερβεί το ένα έτος στα κακουργήματα και τους έξι μήνες στα πλημμελήματα. Σε εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις τα ανώτατα αυτά όρια δύνανται να παραταθούν για έξι και τρεις μήνες αντιστοίχως, με απόφαση του αρμοδίου δικαστικού συμβουλίου.»

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, ο προσφεύγων παραπονείται για τους λόγους βάσει των οποίων το δικαστικό συμβούλιο απέρριψε ως απαράδεκτη την έφεσή του κατά του βουλεύματος 949/1996 το οποίο τον παρέπεμψε σε δίκη.

2. Επικαλούμενος το άρθρο 3 της Συμβάσεως, ο προσφεύγων καταγγέλλει το γεγονός ότι εξακολουθεί να είναι προφυλακισμένος και παραπονείται για την απεργία πείνας την οποία άρχισε προκειμένου να διαμαρτυρηθεί για την αποστέρηση της ελευθερίας του. Επικαλούμενος την αυτή διάταξη, καταγγέλλει περαιτέρω την άρνηση με την οποία ήρθαν αντιμέτωποι οι ιατροί του όταν ζήτησαν να τον εξετάσουν.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

1. Ο προσφεύγων καταγγέλλει το γεγονός ότι απερρίφθη αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτη η προσφυγή του κατά του βουλεύματος 949/1996 το οποίο τον παρέπεμπε σε δίκη, επειδή δεν είχε συμμορφωθεί προς το εκδοθέν σε βάρος του ένταλμα συλλήψεως. Περαιτέρω, υποστηρίζει ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, η παραπομπή του σε δίκη δεν είναι έγκυρη και προσβάλλει το δικαίωμά του σε δικαία δίκη. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει τα εξής σχετικά:

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί δικαίως (...), από δικαστήριο (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι κατά το άρθρο 35 § 1 της Συμβάσεως δεν δύναται να επιληφθεί της υποθέσεως ει μη κατόπιν εξαντλήσεως των εσωτερικών ενδίκων μέσων συμφώνως προς τους γενικούς παραδεδεγμένους κανόνες διεθνούς δικαίου και εντός προθεσμίας έξι μηνών από της ημερομηνίας καθ' ην εξεδόθη η εσωτερική τελεσίδικος απόφαση.

Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι το βούλευμα 2382/1996, με το οποίο απερρίφθη ως απαράδεκτη η έφεση του προσφεύγοντος κατά του βουλεύματος 949/1996, το οποίο τον παρέπεμπε σε δίκη, επειδή ο προσφεύγων δεν είχε συμμορφωθεί προς το σε βάρος του εκδοθέν ένταλμα συλλήψεως, εξεδόθη στις 17 Σεπτεμβρίου 1996, επομένως πλέον των έξι μηνών προ της 4^{ης} Φεβρουαρίου 2003, ημερομηνίας εισαγωγής της προσφυγής. Επί του σημείου αυτού, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι δεν θα πρέπει να θεωρηθεί η αντίρρηση την οποία διέτύπωσε ο προσφεύγων ενώπιον του Κακουργιοδικείου, ως αντίρρηση σκοπούσα την ακύρωση της διαδικασίας, όπως μία πραγματική προσφυγή κατά του βουλεύματος 2382/1996. Όπως έκρινε και το Κακουργιοδικείο το οποίο απέρριψε την αντίρρηση αυτή, θα έπρεπε ο προσφεύγων να έχει καταθέσει αίτηση αναιρέσεως του επιδίκου βουλεύματος. Αφού δεν το έπραξε, το

αμφισβητούμενο βούλευμα κατέστη οριστικό και επομένως δεν ήταν δυνατόν να προσβληθεί ενώπιον του Κακουργιοδικείου. Το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι η ημερομηνία κατά την οποία εξεδόθη το βούλευμα 2382/1996 αποτελεί την αφετηρία της εξαμήνου προθεσμίας ως προς την αιτίαση του προσφεύγοντος όσον αφορά το γεγονός ότι απερρίφθη αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτη η προσφυγή του κατά του βουλεύματος 949/1996, το οποίο τον παρέπεμπε σε δίκη. Επομένως, η αιτίαση αυτή διατυπώνεται εκπροθέσμως.

Εξ άλλου, στο μέτρο που, αμφισβητώντας την εγκυρότητα της παραπομπής του σε δίκη, ο προσφεύγων φαίνεται επίσης ότι αμφισβητεί τον δίκαιο χαρακτήρα της σε βάρος του ακολουθηθείσας ποινικής διαδικασίας, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το ερώτημα εάν μία δίκη είναι σύμφωνη προς τις απαιτήσεις του άρθρου 6 § 1 δύναται να απαντηθεί μόνον χάρις σε μία εξέταση του συνόλου της διαδικασίας, δηλαδή μόλις ολοκληρωθεί η διαδικασία αυτή. Δεν δυνάμεθα ωστόσο να αποκλείσουμε το γεγονός ότι κάποιο συγκεκριμένο στοιχείο τυγχάνει τόσο αποφασιστικό ώστε να μας επιτρέψει να κρίνουμε περί του δικαίου χαρακτήρα της δίκης σε πιο πρώιμο στάδιο (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Putz κατά της Αυστρίας*, n^ο 18892/91, απόφαση της Επιτροπής από 3 Δεκεμβρίου 1993, *Décisions et rapports (DR)* 76, σελ. 51). Το Δικαστήριο, επισημαίνοντας ότι η σε βάρος του προσφεύγοντος εγερθείσα ποινική διαδικασία ήδη εκκρεμεί ενώπιον του Κακουργιοδικείου, κρίνει ότι δεν υφίστανται τέτοιου είδους περιστάσεις.

Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι πρέπει η προσφυγή να απορριφθεί κατά το μέρος αυτό κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

2. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι το γεγονός ότι συνεχίζει να είναι προφυλακισμένος συνιστά εξευτελιστική μεταχείριση. Υποστηρίζει ότι για να διαμαρτυρηθεί κατά του μέτρου αυτού, υποχρεώθηκε να αρχίσει απεργία πείνας, γεγονός το οποίο συνιστά απάνθρωπη μεταχείριση. Ο προσφεύγων

καταγγέλλει περαιτέρω την άρνηση των σωφρονιστικών αρχών, με την οποία ήρθαν αντιμέτωποι οι ιατροί του όταν ζήτησαν να τον εξετάσουν. Επικαλείται το άρθρο 3 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ότι:

«Ουδείς επιτρέπεται να υποβληθεί σε βασάνους ούτε σε ποινές ή μεταχείριση απάνθρωπες ή εξευτελιστικές.»

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 3 της Συμβάσεως κατοχυρώνει μία εκ των πλέον θεμελιωδών αξιών των δημοκρατικών κοινωνιών. Απαγορεύει απολύτως τις βασάνους και τη μεταχείριση ή ποινές απάνθρωπες ή εξευτελιστικές, ανεξαρτήτως περιστάσεων και ενεργειών του θύματος (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Labita κατά της Ιταλίας* [GC], n° 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV).

Εν τούτοις, για να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 3, πρέπει μία μεταχείριση να διαθέτει ένα ελάχιστο όριο σοβαρότητας. Η εκτίμηση του ελαχίστου αυτού ορίου είναι εκ φύσεως σχετική. Εξαρτάται από το σύνολο των στοιχείων της υποθέσεως, ιδία δε από το είδος και το πλαίσιο της μεταχειρίσεως, από τον τρόπο με τον οποίο πραγματοποιείται, από τη διάρκειά της, από τις σωματικές ή πνευματικές επιπτώσεις της, ως και, ενίοτε, από το φύλο, την ηλικία και την κατάσταση υγείας του θύματος (βλ., επί παραδείγματι, *Raninen κατά της Φιλανδίας*, απόφαση από 16 Δεκεμβρίου 1997, *Recueil* 1997-VIII, σ. 2821-2822, § 55).

Το Δικαστήριο έχει κρίνει ειδικότερα ότι η αποστέρηση ελευθερίας συνοδεύεται συνήθως από πόνο και ταπείνωση. Εν τούτοις, δεν θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι η προφυλάκιση θέτει αυτή καθεαυτή πρόβλημα όσον αφορά το άρθρο 3 της Συμβάσεως. Ομοίως, το άρθρο αυτό δεν δύναται να ερμηνευθεί ως ορίζον γενική υποχρέωση να αφήνεται κρατούμενος ελεύθερος για λόγους υγείας (βλ. *Kudla κατά της Πολωνίας* [GC], n° 30210/96, § 93, CEDH 2000-XI).

Όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο

προσφεύγων κρατείται προσωρινώς σε ποινικό πλαίσιο, και αναμένει να δικάσεί από το Κακουργιοδικείο. Ουδεμία ένδειξη υφίσταται στη δικογραφία επιτρέπουσα τη σκέψη ότι η κράτηση του προσφεύγοντος δεν είναι νόμιμη ή ότι ο προσφεύγων κρατείται υπό συνθήκες ασυμβίβαστες με τον σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Και τούτο πολλώ μάλλον ότι, κατά την έναρξη της απεργίας πείνας, ο ίδιος ο προσφεύγων είχε διευκρινίσει ότι η απεργία αυτή ουδεμία σχέση είχε με τις φυλακές στις οποίες ήταν προφυλακισμένος. Περαιτέρω, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η διάρκεια της προφυλακίσεως του προσφεύγοντος δεν υπερέβη τις προβλεπόμενες από το Σύνταγμα της Ελλάδος σχετικές προθεσμίες. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν δύναται να δεχθεί ότι η επίδικη αποστέρηση ελευθερίας προκαλεί στον προσφεύγοντα απόγνωση ή ότι τον υποβάλλει σε δοκιμασία εντάσεως η οποία υπερβαίνει το αναπόφευκτο επίπεδο πόνου το οποίο είναι συνυφασμένο με την κράτηση (*Kudla κατά της Πολωνίας*, ο.α., § 94). Όσον αφορά την απεργία πείνας για την οποία παραπονείται ο προσφεύγων, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν είναι δυνατόν οι κρατικές αρχές να κριθούν υπεύθυνες για την απόφαση του προσφεύγοντος να προσφύγει στο μέτρο αυτό προκειμένου να εκδηλώσει με έμφαση τη διαμαρτυρία του εναντίον της προφυλακίσεώς του. Τέλος, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων τα οποία διαθέτει, το Δικαστήριο δεν διακρίνει ολιγωρία εκ μέρους των αρμοδίων αρχών ως προς την παροχή στον προσφεύγοντα ιατρικής περιθάλψεως σύμφωνης προς όσα απαιτούσε η κατάσταση της υγείας του.

Επομένως, μετά από την σφαιρική εκτίμηση των σχετικών περιστατικών βάσει των αποδείξεων οι οποίες διεξήχθησαν ενώπιόν του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν απεδείχθη ότι ο προσφεύγων έτυχε κακής μεταχειρίσεως τόσο σοβαρής ώστε να έχει εφαρμογή το άρθρο 3 της Συμβάσεως.

Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και ότι πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της

Συμβάσεως.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομοφώνως,

Δεν κάνει δεκτή την προσφυγή.

[υπογραφή]

Søren NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας

[Σφραγίδα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων]

[υπογραφή]

Peer LORENZEN

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ